

Izhaja dne 1. vsakega meseca. Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Lavetti 9. Tiska v družini Tiskarna. Izdajatelj in odgovorni urednik France Bevk. Cena meseca 1.000. Cena posameznega števila 100. Za naročila v sili in za tiskovne napake, poslana, oamrtnice, varila, naznanila itd. v ista 1.1. Celoletna naročila 10.000. Za mozenstvo 2.2.000.1.

Leto III. **GORICA**, dne 1. septembra 1924. št. 25.

Evropa je starka nadložna - boleznimi imela je sto...

Evropa je starka nadložna, boleznimi imela je sto, zdravila že vsa je povžila, kar bilo jih kdaj je, jih bo.

Zdaj tare jo huda naduha, zdaj glava jo močno boli, po nogah jo tré revmatizem, a v žilah ji kri ledeni.

Trpinči jo zdaj vodenica, re dajo ji spati zobje, a večasih vsi udje naenkrat jo strašno prestrašno bolé.

Pa kličejo razne zdravnike, ti zmajajo samo z glavó, že tisoč različnih receptov napisali so ji z rokó.

Pač roka je malo tresoča, kaj bo, če ozdravi takoj? Kaj homo potlej mi zdravniki, hudó bo za nas še, da joj!

Pač boljše, da kašlja in toži, a zraven sto let še živi, a zraven nam daje živeti: recite, če pravo to ni?

Tako tudi zadnjič se zbrali so v Londonu novi možje, spet treba je dati zdravila, ker moč proti koncu ji gre.

Le toliko, da ji zapolje po žilah obnovljena kri, da spet brez skrbi za življenje bo njeno svet vsaj nekaj dni.

Če je operacije treba, na mizo zdaj s starko na mah, popravite staro to šaro, ta čas zaigramo mi šah,

da vidimo, kdo bo dobičke od njene boleznimi dobil, kdo bo se najširše posmejal, kdo bo se najbolje redil.

Ko boše komedije konec, postavite jo na nogé, nikar se več bolno ne dela, to svojih opravkih naj gre.

Če treba bo zopet sestanka, če zopet zboli krokodil, že zberemo litero si m sto, da damo ji novih zdravil.

Gorica, dne 30. avgusta.

Čuk na palci je bil do dna duše ginjen, ko je slišal in bral lepe besede, ki jih je dal novi minister »prosvete« nemškimi in slovanskim zastopnikom, ki so se mu drznili približati in ga povprašali, kako bo pri nas s šolami. Rekli so mu, da je Gentilijeve reforme nevdružna. No, gospod minister so gotovo zelo dobro informirani in so dejali in rekli, da se je Gentilijeve uniforma pardon! reforma zelo dobro obnesla.

Poslanci so temu ugovarjali. Po krivici. Gosp. minister ima popolnoma prav. Njih namenom je reforma služila. Tudi suša ne škoduje vsakemu. Turistom stalno lepo vreme prav dobro služi. »Njini« pa Gentilijeve reforme, ki bo privedle naše otroke do tega, da ne bodo ne Slovenci ne Italjani, ne pismeni ljudje ne unalfabeti, ne pišč ne miš. Ko bodo to dosegli, bodo lahko razglasili, da so našli nov narod. Morda bodo dejali, da je ta narod pa del z lune. Ali pa z Marsa. Na vsak način pridemo po zaslugi Gentilijeve reforme, kot posebnost, ki se je ne da deftni rati še v muzej, ali pa v cirkuse.

Vendar pa na tem ministru Čuku nekaj prav posebno vganja. Namreč to, da je odkritosrčen. Do zdaj so nam dajali črno za belo. Ta pa je serviral črno za črno. Ginjeni smo potočili par limonadnih solz ob prvem žarku ministerijalne poštenosti in dejali ter sklenili, da postavimo tej poštenosti spomenik iz snega, kakor hitro zapade. Tudi kolajno iz korenja mu pošljemo. Ne branite se, gospod minister. E' tutto inutile!

V Londonu se je izvršila konferenca. Med Francozi in Nemci je podpisana pogodba. Pravijo, da je šele stem vojna končana. Zanimivo je, da so Francozi pogoje sprejeli in bodo Porurje zapustili. Zanimivo je, da bodo Nemčiji banikirji denar posodili. Najbolj zanimivo pa je, da Nemci pogojev nočejo sprejeti. Vzrok bi moral tleati edino v tem, da so pogoji predobri. Ali pa je vzrok v tem, da je v Nemčiji še obilo generalov, katerim ne zadostuje, da so bili enkrat tepeni in bi radi k prvemu tepežu pridejali še enega. Morda bi tudi radi zlezli na prestol številni principi, ki so izgubili vsa upanja od poloma sem, da postanejo kdaj kralji. Na vsak način še Čuk dalje časa čufi, če ga Sova radi nepokorščine okluje, kot pa Nemci, če so po šestih letih vojne in po šestih letih povelj ne vojne pošteno tepeni.

Čuk na palci bi dejal ob tej priliki besedo proti nacionallizmu, pa se boji, da ne bi s tem zalezal v hudčjevo polemiko in delo. Zato raje molči. Saj nacionallizem nikoli ni hotel vojne, ampak le solze prefaka. Najmiroljubnejši ljudje so Klemanso, Poankaré, Tirpic, Ludendorff in Viljem. Ti so vedno hoteli mir. Heriol, Mac Donald in drugi pa so vrage, ki so zdaj naenkrat razbili zlato upanje na lepšo bodočnost (generalov in vojnih dobičkarjev) in napravili neumnost, ki mu pravijo sporazum.

Za del Nemcev je vsak sporazum, ki brani, da bi prisel Viljem na prestol, nemoščič in smešen.

Morda mislijo na tistem tudi na avstrijskega princa Otona, ki ga baje še danes poučujejo v vseh stvarih, ki bi jih lahko rabil kot bodoči vladar (morda Luksemburški), mesto, da bi ga dali učiti poštenega rokodelstva. Če bi bil Čuk na palci danes kralj Indije (pa ne Indije Kortmandlje), bi se sam učil rokodelstva. Gvišno je le gvišno. Tako misli

Čuk na palci.

Bav - bav gospoda Jenkočutnika.

Kaj ti se predrzneš ponujati Čuka, kaj nisi ne več več žé, kaj je morala, pregrešnost z obraza resnično ti kuka, in vidi se, da si že stara postala. Ti m.ž.č. si dušico s to packarjijo, o jaz ne pogledam je, Bog me obvari, po noči le berem, ko zvezde gorijo, in zraven se zgražam, kaj greh je to mari? O nekdaž že greh se je bilo smejati, iz smeha le greh, razuzdanost strmita. Le cmeri se raje, le daj se jokati, če ne še poskusil boš vražje kopita.

Laskar in njegov prijatelj „ranjc“ Jošk“.

Pregovor pravi, da se nobena reč človeka tako dolgo in trdno ne drži kot dober ali tudi slab — priimek. Tudi »ranjc« Jošk« ga je nosil nad 50 let svojega revnega življenja, a slišal ga ni nikoli rad. — Jaz sem ga poznal celo vrsto let, pa tudi mnogi naši čitatelji se ga bodo spomnili, ako jim povem, da je bil naš Jošk« cestar na poti, ki vodi od Sv. Križa mimo Gospodovega boršta do Slokarjev nad Lokavcem pri Ajdovščini. Bil je velik in močan dedec, dopadljivega, skoraj lepega obraza, z majhnimi, prijaznimi očmi pod košatimi obrvmi in dolgimi, močnimi brki. Ostali del obraza je bil, vsaj o velikih praznikih, obrat. Hodil sem malo-dane vsako soboto po opravkih v Lokavec, pa sem ga vsakokrat in ob vsakem vremenu srečeval, ko je po izvoženi cesti vozil grušč in polnil z njim globoke kolotečine, ki so jih zorali naloženi vozovi desak in dolgih tramov. Vsakokrat sem se ustavil na kratek raz-

govor, ki je z moje strani začel — sevé le za šalo — s krogom in prepričom. Po njegovem prijaznem »o, an duob'r dan jem Buoh dej, haspuod!« sem navadno začel: »Lepo cesto imaš, Jošk! Še v Parizu nimajo takih grdih in debelih krép po cestah kot so pod Gospodovim borštom! Prihodnjič se pritožim pri glasvarstvu!« — »Jest nejs'm prou neč kriv, prou'sm od zamiré, haspuod! Tejš'n emanterjal mi voz'jo, jest pej nejman mešin'ce, de b'ha zmleu... To-le-le rejs ni prou duobra cejsta...« »Nu, gori višje pa je še slabša!« ga pretrgam v njegovem besedičenju. »Sej vej, de se špasajo, haspuod!« — »Pa imaš že ljubo, Jošk?« Tako vprašanje mu je navzlic njegovim starosti vedno ugajalo. Popraska se za ušesi in po ščetinasti bradi, zavihne brke in dé: »Sej bi se ožienu, vojo, ali kej, ko mam samuo 13 gruošu za žrnado (dnino).« Pogovor je končal s tem, da sem mu stisnil v trdo pest srebrno kronico. Da ga je Bog hotel uslišati in mi tolikrat povrniti skromni dar kot mi je vsakokrat želel moj dobri »ranjc«

Jošk«, bi štel danes kronice kar ne — mernike... Ako sem šel včasih po drugi poti, pa se nisva dobila, me je prihodnjič opozoril: »Un' tejd'n, hau-puod, se pej nejsva vid'la!« — Moral sem mi stisniti se »dolžno« krono, in hvale in zahvale ni bilo ne konca ne kraja.

Ali prijazni čitatelji bi se radi vedeli, zakaj so mu dejali »ranjc« Jošk«. Jaz sem sicer vedel, zakaj, pa ga nisi pri vnu nisem popraševal po tem. Zato prepustim besedo prijatelju Laskarju, ki to bolje zna.

»Pr' Joškovih so b'li nim'r belj buohi l'djé: par nu'c (njivic) so meji, par s'nožiet'c, ana krau'ca je b'la u štal'ci an šie an par volič'ku. Dr'zin'ca velika, pej vsi pridni, pošteni an halant. Ko je buo rajnc' Jošk fantin'c od kojšnih 17 do 18 let, ni jému (imel) očeta, an je hodu s to starošim bratom Janezom u cesarski hojzd po čoke, vojo, kuok'r hod'jo šie dan's Slokarji, Čohi, Ho-rejnci, Kámencí an druží. An takuo sta šla spiet tist' buot z bratom u hojzd. Mat' jema (njuna) je spiekla poháč'co an sta šla šie pred zorum vélju nuotr' pod Nemški hrib po čoke. Volička sta se l'pu (le-po) pasla, fantinca pej jüz'nala morno poháč'co. Ko sta pojüz'nala, sta nakladala čoke, an je žie tist' buot rajnc' Jošk začel jamrati, de ha po triob'h (trebuhu) kuole (kolje). Nu, šie gñ čok sta naložila, vojo, an pol je rajnc' Jošk liegu pod ano hojo an je tam joudu (kričati »joje«), da ha triob'h nim'r belj boli an de buo glih u hojzdu umrou.

Nu, Janez je voz porájklu (zvezal) an zapricgu, de b'sou damou. Rajnc' Jošk je pej joudu an joudu an šraju, de buo umrou pod hojo. Janezu se je smihu buohi Jošk an ha je tolažu: »Vejš, lüb' muoj Jošk, čie nejsi kapác (ako ne moreš) hod't, pej počivaj pod hojo, ti bo žie pasálo (minilo). An čie buoš lač'n, pej naberi borounic in malnic an druž'h jahod, pej buo!« — Rajnc' Jošk pej le neprej, de ha kuole in de buo umrou. Nu, Janez ha šie l'pu potoláži, an mu prau, de jütri zjetro navses sluodi žie pridejo pojn, čie buo žiu a'mrtu... Janez, se vej, je moru damou z ž'vino an s čoki, an buohi Jošk je pej joudu, zdej šie belj, k' je biu sam u hojzdu. Glih takuo je joudu, v'jo, ko srnjak, čie mu zasmedim u pleče namejsto u plüč'ca al pa u srčić. — Vejo, tista poháč'ca žie nej b'la prou rečiena, al pej je b'la muoka frdirbana, an zatuo je rajnc'ha Joška klašo. Za ani dvej uri je slišu tisto joudanje haspuod feršner Ferjančič, vojo, glih tisti, k'je piu uole (olje) mu mejst' vina, k' se je biu an buot doma premirku s flaško. Haspuod feršner je žie mislu, de nejde srnjaka an je žie rajntu, de s'm ha jest strejlu, pej Buoh vej, de tist' buot nejs'm biu prou neč kriju. Nu, an takuo nejde rajnc'ha Joška an mu da žhanjá, ha je jému u

rukzaki, an šie sam ha je ana dvabuot požru. An to je b'la glih ta prava medižina za rajnc'ha Joška: želuod'c mu je začicu cirat' (nemški: zehren) an metat' pohadž'co iz sebe, de s'je zdejlo, de rastejo pod hojo tiste mene huob'ce, k' jem praučo lesič'ce. Pej mu je b'lo huoljš' an tist', buot nej šie umrou. Pred mejo so mu dali malo žup'ce an je šou čiez Platne damou. Na Platneh, vejo, kam'r nim'r piha tista strašna bürja an vejt'r, je liegu u senco na trau'co an je zaspau, an je spau do pozne noči. Sevej, rievče je bl'o trüidno an zmantrano od bolečin. — Janez je na žahi skrhu (razložil, ital. scaricare) čoke an je poupuod pravu, de je Jošk u mro u hojzdi an de hre jütri navseshuodi pojn. — Doma je spiet pravu, kakuo de je b'lo s Joškom an so se vsi jokali, šie posiečno pej njeha mat', rievca. Nu, pol so povečirjali an so molili ta sviet' roženkranc za huoho dešüco ranj'c'ha Joška an so šli spat...

Nu, Jošk se je na Platneh duobršno naspau an jo šou prot' Lokauci. Rejs, de biu šie nejkam švoh, sej rievče nej mejo druž'ha u želuodci ko tist' kan'c žgp'ce, k'mu ha je dala haspa Ferjančičeva, k'je b'la nim'r halánt. Nu, rajnc' Jošk je prišu pozno do soje hiše an je potouku na uokno. Mat' ni molila spat', ha je čüt'la (slišala) an je zašrajala, kdo de je Jošk je pej prosu: »Oprte (odprite), mat', jest s'm, vaš Jošk! Oprte, k' s'm lač'n!« — Mat' se je pej oštraš'la, k' je mishiha, de je Jošk zagvišno umrou, an je sklicala Janeza an te drühe atroke an je djala: »Jejšmarija, ustan'te, lübi moji, čüt'te, ranjc' Jošk je pr'šu nazaj, mo' mo šie an sviet' roženkranc za neha huoho dešüco!« An je vzela žiehnane vode an je škropila... K' mu nejso h'tli oprt', je šou Jošk na atavo, an drüj' dan so prej vsi vejd'li, de nej umrou — an takuo mu je ostau pr'deuk »rajnc' Jošk.« vejo.

V visoki starosti po kratki boleznii je umrl »rajnc' Jošk«. Našli so ga mrtvega v njegovi skromni hišici. Še v smrti ie kazal na obrazu ono ponižnost in vdanost, ki ga je dičila v njegovem dolgem, bridkem življenju. Ako sem mu napisal v spomin te vrstice v listu ki je v prvi vrstii namenjen šali in zabavi, naj se upošteva, da ni bilo le življenje »ranjc'ga Joška«, ampak da je tudi naše prava, pravcata tragikomedija.

Nekje na Štajerskem sem našel na vaškem pokopališču naslednji

NAGROBNI NAPIS:
Zena se htela je v mesto peljati. Jaz pa sem moral kobilo gleštati. Joj, kobila je moje čelo razbila. Rana se ni zacelila:
Moral sem leči v ta hladni grob. Tukaj ležim kot na njivi snop In uživam večni mir in pokoj Pred kobilo in svojoj ženoj. Amen.

Vesti iz sveta.

PRAVIJO, da je laški zrakoplovec letal okoli sveta, pa se je med ledom izgubil. Ameriška vlada mu je zato prísrečno častitala.

PRAVIJO, da so nekateri ljudje v Jugoslaviji izgubili ob novi vladi vso sapo in so postali bolj pupeski kot je pepež sam.

PRAVIJO, da opoziciji v Jugoslaviji Rudč ni dovolj republikanski in komunističen, zato ga mislijo založiti pri ruski vladi, da dobi črno piko.

PRAVIJO, da je bila razstava v Tolminu zelo lepa; podobna je bila slovenskemu dekletu, ki te laško pozdravi: »Bon žorno, šenjor!«

PRAVIJO, da je v Matto offijevem procesu nekdo prav veliko povedal. Nas zelo zanima tisto, kar je kdo prav veliko zamolčal.

PRAVIJO, da je prepovedan pečinski tečaj odmeval tudi v Rimu. Ta, ki ga je pre-

povedal, se opravičuje, da je hotelo priti na Pečine 16.000 dijakov s konjenico in topništvom, ker bi bilo za državo v resnici nevarno.

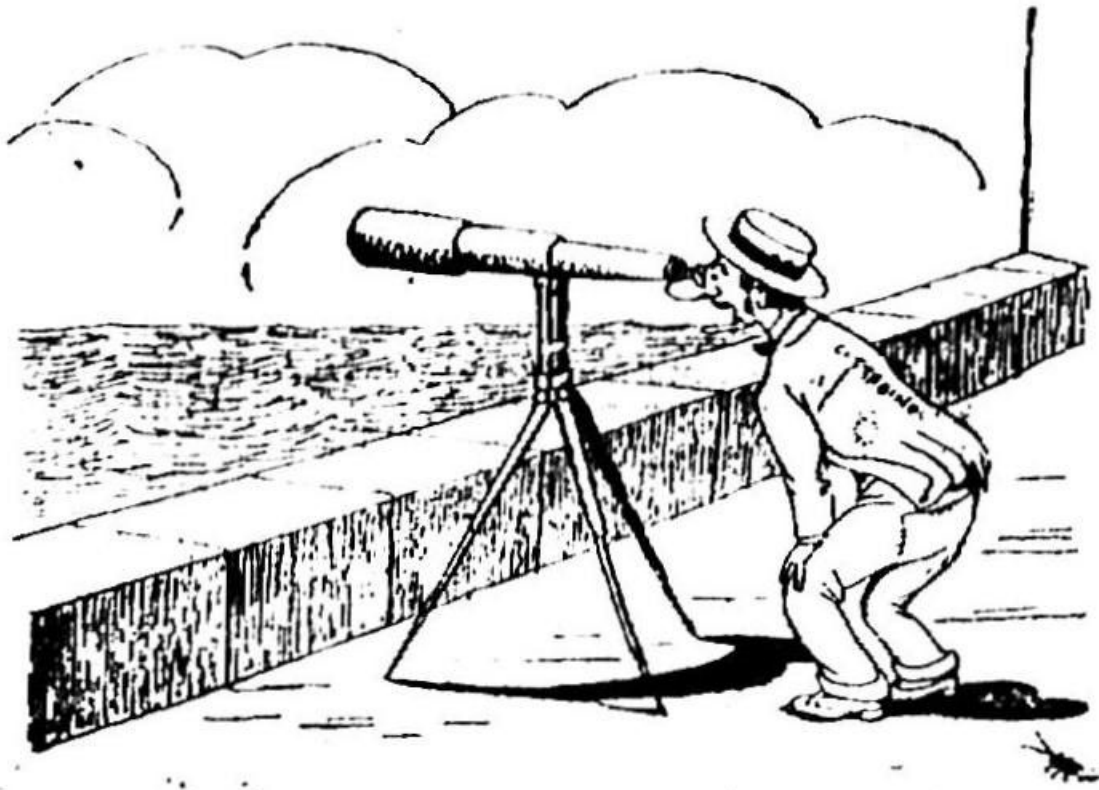
PRAVIJO, da se je na Triglavu zopet ponesrečil neki dijak. Mnogokrat je bolj zdravo pustil pri izpitu, kot pa na triglavski steni. Šport, ki je združen s tako nevarnostjo, pa ni več šport, ampak »Mord.«

PRAVIJO, da se zadnje čase zelo zanljajo za narodne manjšine — v drugih državah. To zanimanje je zelo ganljivo zaradi tega, ker o lastnih narodnih manjšinah noče nihče ničesar vedeti ne slišati. Vsak privošči vse dobro manjšini na Marsu, le svoje manjšine ne vidi.

STROG OČE.

»Kaj pa je storil mali, da ste ga tako pretepli?«
»Ta nepridiprav. Po noči se mi je sanjalo, da je kazal stari materi jezik.«

Gledal na Marsa je mož dolgonosi...

Gledal na Marsa je mož dolgonosi, na tiho povedano: je radoveden, če tudi na Marsu ljudje so vsi bosii, če tudi promet tam le malo je vreden. Bi radi napravili lojtro veliko, da z Marsom bi kaj oživela Gorica, da videli enkrat drugačno bi sliko, in da bi ne bila ves čas pepelnica. Morda najboljše bi pa se zgodilo, če naši trgovci bi se preselili, na Marsu bi morda še Vidma ne bilo, in tam bi botege svoje otvorili.

Buffallo - Bill

Pred leti je svetovnoznanii pravi ameriški cirkus Buffalo. Bill dajal svoje v resnici prvo vrstne predstave tudi v Gorici. Neki večer sem sedel v prvi vrsti baš za orkestrom: Med najbolj zanimive točke so spadale pantomine, kjer so predstavljali boje med Indijanci in Evropejci. Tu so dirjali konji v divjem begu preko odra, jezdeci so streljali, metali zanjke (lasso) itd. Med tako dirko pride tisti večer na pozorišče tudi — velik medved. Vname se boj med zverjo in dvema Indijancema. Konečno se zva-

li »medved«, smrtno zadet, baš na levo stran pred orkester, kjer je češki umetnik stoji tolkel na boben, činele in druga glashila. V tem »pravem« ameriškem cirkusu je bilo kot povsod v takih podjetjih med akrobati, žonglerji in v orkestru mnogo — Čehov. Ko pade »medved«, oziroma njegova izvrstna maska, v kateri je tičal in se potil akrobat in obleži v neposredni bližini orkestra, vzdigne Čeh izza bobna glavo in vpraša medveda: »Co si ty Čech, prosim?« — Izmučeni medved pa zamoljla: »Dej mi pokoj, potvoro (hudir)!« —

NI MOGEL DIHATI.

V neki vasi, ki jo nočemo imenovati, je kmet Luka Potokar po svoji stari navadi navsezgodaj kmil živino in potem hodil in zehal po ograji. Ves prestrašen opazi na sosedovem vrtu — obešenca na košatem orehu. Ko stopi bliže, spozna soseda Tomaža, ki je visel na debeli vrvi, pavecian pod pazduho. — »Za boga, kaj pa delaš, sosed?« vpraša Luka. »Vidiš, kompare, vse mi gre navskriž: pri hiši ni sreče ne miru, slabe letine, krava mi je poginila, in zato hočem končati svoje nesrečno življenje, pa sem se — obesil.« — »Pa ako hočeš umreti, si moraš zadržniti vrv okoli — vratu.« — »Sem poskušal, prijatelj, pa nisem mogel — dihati,« mu žalostno odgovori obešencec.

NAŠ DECKO NI DECKO!

Ob slovensko-hrv. meji, vohče med kajkavskimi Hrvatii, pomeni beseda »decko« toliko kot naš »fantič«, potem »fant od fare«, pa tudi narobe: »hunevet«. Dva razposajena fantiča sta se v neki vasi ob Sotli sprijela in eden izmed njiju, ki jih je po končanem boju« dobil največ po hrbtu, jo odkuri kot premagan petelinček preko plota na domačo ograjo. Tam se je čutil bolj varnega, pa svojemu sovražniku izplazi jezik in mu zakliče: »Decko, ti si decko!« To psovko sliši mati prvega in se skrega z materjo drugega, ki je bila na krik prihitela izza ognjišča in ji vsa razjarjena zabrusi: »Kaj je rekel tvoj decko, da je moj decko — decko? Moj decko ni decko, moj decko je decko!«

POBOŽNA ŽELJA.

Gorjanov Lojzek, sinček premožnega krčmarja in mesarja, je bil v šoli po stari navadi že zopet poreden in razposajen. Učitelj ga pridrži pol ure po pouku v sobi in ga dobro namaze »z leskovim oljem in brezovo mastjo«, ker ni mogel pripraviti poredneža do tega, da bi prosil odpuščanja in obljubil, da se poboljša. Po prestani kazni zbeži Lojzek jokaje iz šole, se ustavi pred šolskim poslopjem, skrči svojo majhno pest in pravi ves jezen: »Oj, da sem že velik, pa da je cerkveni shod, pa da se midva spopadeva na našem dvorišču, potem pa bi jaz tebe namazal po grbil!«

ZADNJA CIGANOVA ŽELJA.

Starega cigana so radi njegovih zločinov obsodili na — vešala. Pred smrtjo so mu dovolili zadnjo željo. Cigan je prosil žganja, tobaka in pipo. Prinesejo mu, kakor je želel. Ko popije žganje, si počasi nabše pipo in jetniški čuvaj mu vžge šibico, na kateri je bilo dosti žvepla. »Oj, le počasi, prijatelj, da se žveplo ocedi in izgori, sicer je nevarno, da dobin jetiko.«

GRENKO.

Pesnik. Moja pesem je uspela nekam na dolgo.
Urednik. Na dolgo že — a uspela ne.

V nemilosti!

Čuk na palci je padel v nemilost. Visoko so povzdignili prst gospod papá Tenkočutnik in so dejali s povzdignjenim glasom: »To pa ne gre, to je pa nespodobno!« Nato so se vseknili v širok rileč robec, ki so ga potem lepo zganili na kolenih in vtaknili v žep, ki se nahaja v fraku zadaj, ter so dejali: »V mojih časih ni bilo tako. Takrat nismo poznali ne ljubezni, ne polj... ne deklet, ne vasovanja, ne lojtre, ne lune. Moj rajni oče, Bog jim daj dobro, so dejali: Jaka oženi se! Pa s prstom so mi pokazali Micko, ki naj jo vzamem. Ubogal sem, kar sem dober sin, ampak pol leta nisem nikomur pogledal v oči. Ko so me gospod župnik vprašali čez dve leti: »Kje pa si dobil takega fantička?« sem pogledal še vedno na tla in dejal, kot sem bral v bukvah za odraslo mladino: »Storklja mi ga je prinesla!« Tak sem bil. Danes je svet ves drugačen, o drugačen!»

In papá Tenkočutnik so se zgrozili in obrisali s palcem desne roke debelo solzo, ki je pritekla po desnem licu.

Čuku na palci so šle besede, ki jih je govoril papá Tenkočutnik, globoko v srcé. Sklepnil je, da se poboljša in je videl pravzaprav, da je že od vekomaj dober. Čuk na palci in z njim tudi vsi njegovi čitatelji trdno verujejo, da otroke prinese storklja in da je mama samo zato tu, da kuba, ata pa zato, da tepe. Kdor drugače misli, ta je na krivi poti, to Čuk javno na tem mestu izjavlja.

Če se pa včasih zgodi, da v kakem »pravijo« kateri fant malo pogleda k dekletu in dekletu k fantu, ali da se celo obrekujeta, tega ni Čuk kriv; najmanj pa je ukazal raznim ljudem v dovtipih ali humoreskah deliti poljube. To neokusnost so zagrešili romantični pesniki, naš narod pa je kremenit in zdrav in v razodevanju svoje simpatije sega pa radikalnejših sredstvih in ne po poljubih.

Tudi ni Čuk na palci tak, kot so ljubljenski »špicbirgarji,« ki prvo plakirajo gotovo nesramno, potem jo pa s papirčki prelepijo, da stem s prstom pokažejo, kam je treba pogledati. Tudi ni Čuk na palci tak, da bi brozgal po prizvatnih zadevah grešnih ljudi in s pogledom v nebo uprtina raznašal tajne grehe in v družbah pobožno publiciral kot pornografično čtivo za honorar soogorčenja cele družbe.

Čuk na palci celo predlaga, naj se ženska izrine od povsodi, celo iz skornice in še je srednji spol ravno tako škodljiv, naj gre še ta k vragu. Kadar se to zgodi, bodite prepričani, papá Tenkočutnik, da Čuk na palci ne bo nikoli rabil niti samostalnikov ženskega spola ne in se bo izogibal celo dvo-

jine, ki bi tudi lahko vzbudila sun in pregrešne misli in težave.

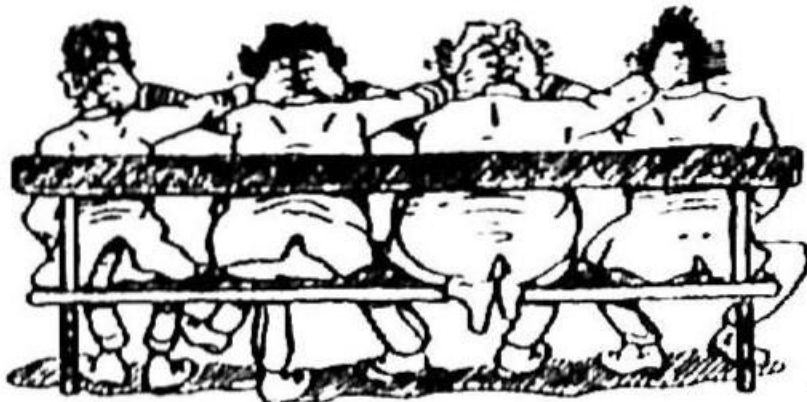
Dano v glavnem stanu v

polni zavesti svoje bivše krivde in bodočega poboljšanja svojega z dovoljenjem Sove. Čuk.

Vedno isto all Londonska konferenca

od spredaj.

od zadaj.

Tolažnik.

»Moj Bog, moj Bog, nearečna jaz, da moral moj je umreti,«
zida vdova tozi se solzi,
»kaj zdaj mi je začeti?«

Njen sosed pa je dober mož,
navet je hoče dati
»Jaz mislim, da moža je zdaj
najboljše pokopati.«

SABINI.

Ti z Vrhniko draga Sabina,
preveč mi molčiš, to ne gre!
Kaj čakaš, da rečem še enkrat?
Le v mlinu se dvakrat pové.

Kdor me obrekuje nesramno,
naj še zadoščenje mi dá.
Kdor ima pogum za lažnjivost,
na še za preklic ga ima.

To menda je zadnja beseda,
ki v stvari se tej govori,
potlej pa bom storil po svoje,
nasledke pripisite si!

DOBER ODGOVOR.

»Kaj? Sto lir da stane ta klobuk? Ali ni greh, dati toliko denarja za en klobuk?«

»Ne vznemirjaj se! Ta greh pride na mojo glavo.«

ODGOVOR.

Mlad človek je do ušes zaljubljen. Deklica je v sosednjem mestu. On je brzojavil: »Jaz Vas snubim. Dvajset besed za odgovor plačanih.«

Odgovor je bil tale: »Vi ste zapravljivec. Devetnajst besed preveč ste plačali. Ne!«

ETIKETA.

Sedma ura zjutraj. Gospod Pijačkar gre precej natrkan domov. Ko odpre vrata, vidi svojo ženo, ki sedi na naslonjaču z gospodom Bežnikom. Pijačkar se ustavi na vratih in reče: »Hup — kdo pa je tukaj?«

»Ali me ne poznaš? Jaz sem — Bežnik.«

»Bežnik? Tako? Kaj pa delaš tukaj? To vendar ni ura za obiske.«

»Pijačkar! Jaz sem prišel

točno ob peti uri popoldne na čaj.«

»Tako? No, potem je dobro.«

NA VIPAVSKI ZELEZNICI.

»Sakralot vendar! Kdaj pa pride ta »kofemal«? Že dvajset minut ga čakam.«

Postajenačelnik. »Malo potrpljenja prosim. Zdaj ne bo trajalo več dolgo — vsako uro lahko pride.«

ODGOVOR.

»Moj mož ni ljubosumen!«

Kuharica. »Vi se motite, gospa... Da bi ga bila včeraj videla, kakšen je bil, ko je videl, da me je naš podnajemnik...« (Na to mesto je imela priti beseda, ki je Čuk na palci ne napiše, posebno cele ne, da ne vzbudi sum nemoralnosti.)

POKLON.

Gospa (gostu, kô je končala igrati na klavir in jo je ta hladno pohvalil). Vaša gospa so proga Vam gotovo pripravi večjih vžitkov s klavirjem.

Gost. Ne; moja žena tudi ne zna igrati.

KATASTROFA.

»No, kako se je zgodilo z Vašim sinom? Ali je izdelal izpit?«

»Propadel je. Njegove hlače pa smo morali poslati v kemično pralnico.«

MICA KOVAČEVA.

Mico Kovačevo so v oseh pijanca zagnali na ulico, ker ni nič plačala.

»Kako je dobro, da nisem vtaknil jedilnega orodja v žep. Kako lahko bi si bil zdajle zabodel vilice v trebuh!«

POPOLNOMA NARAVNO.

Sodnik. »Kako je prišlo do pretepa?«

Obtoženec. »Po kratkem prepiru mi je dal Pepe zausnico, jaz sem mu jo vrnil, on mi jo je dal nazaj, jaz sem mu jo zopet vrnil in ker zausnice nobeden izmed naju ni hotel obdržati, sva se stepla.«

ČUK NA MARSU.

Te dni vse govori o Marsu, namreč o planetu, ki se je pravkar zelo približal zemlji, pa še vedno ne dovolj blizu, da bi lahko pristavili lojtro in nanj splezali, še manj pa, da bi skozi vse daljnogledé sveta, kaj videli na njem, vsaj opice, če drugega ne. Res, da so poskušali te dni pogledati na Marsa in ga celo fotografirati, celo s svetlobo so ga baje dražili, tako kot dražijo paglavei spečega človeka z zajčkom zrealom, a se baje stric Mars ni mnogo znebil zato. Nekateri so res slišali travo rasti in so po radio, telefonu ujeli neznane znake, v katerih pa se ne da sklepati, ali so prišli z Marsa ali z lune, a pa jih je poslala kaka vesela družba, ko se je ob peti uri zjutraj vračala iz gostilne in hotela potegniti ves kulturni svet, ki je z napetostjo ministerskega trebuha pričakoval vesti z Marsa.

Ljudje namreč hočejo vedeti, da so na Marsu tudi ljudje, ali če ne ravno ljudje, pa vsaj ljudem zelo podobna bitja. Človeštvu je namreč postalo na zemlji zelo dolgčas in bi radi dobili najmanj še en planet, da bi prvič na njem nasitili svojo radovednost, da bi ga preobrnili s svojo kulturo in civilizacijo, ki je neoporečna in da bi se imeli v bodoče s kom vojskovati.

Edino, kar ljudi plaši je dejstvo, da je na Mars bolj daleč kot v Ameriko, da med zemljo in Marsom ni morja, ampak presneta reč — tak »zrak«, da še zrakoplovov ne nese. To dejstvo je gotovo obupno. Ne toliko za Čuka, ki si zna pomagati.

Ko se je Čuk vrnil med raziskovalce Marsa, so je spomnili, kako naglo prileti človek v peko, če te tvoj sovražnik v ne ravno prijaznem pogovoru pošlje k vsemu vragom. Čuk na palci se je napolnil k enemu izmed tistih, ki ga imajo precej v želodcu in se mu je predstavil. Gospod ga je pogledal — po strani ga je pogledal in nevoljno in ker je bil k sreči to dni ravno Mars v modi, je zarohnel: »Pojdi k Marsu!«

Ta rohneča beseda je bila jedva izgovorjena, ko se je Čuk z naglostjo misli že poslovil od zemlje in letel skozi zrak, nato skozi veter: v neskončnost s tako hitrostjo, da je bila beseda jedva izgovorjena in že je Čuk čepel kot blisk v močvirnat pokrajini do kolena v vodi.

Mislil, da vam ni treba posebej praviti, da sem priletel na Mars. Ko sem se ogledal po obsežni in dozdevno pusti pokrajini, ki se je raztezala daleč do obzorja, sem zagledal dolge, rjave palače, ki so se na visokih podzidkih dvigale iz zemlje. Moje čukovsko srce se je po pravici razveselilo. Izkobacal sem se iz zemlje. Sedel sem na neki zid, da bi se pošteno posušil, zakaj solnce

ni grelo posebno in se razgledal po pokrajini.

Naenkrat zagledam čudno bitje pred seboj. To bitje ni bilo ne žival ne človek. Vendar me je razumno približevanje spomnilo na to, da mora imeti to bitje dokaj možganov. Jaz pa sem vseeno trepetal. Bilo je strašno. Da je in celo en sam nos in ena trobenta podobna usta, to ni nič čudnega; to imajo tudi ljudje. Imelo pa je tudi eno samo oko sredi čela, ene same obrvi, eno roko spredaj eno zadaj in sem videl, da se na čudnih nogah lahko z isto naglico pomika naprej ali nazaj.

Predno sem padel v nezavest, me je čudno bitje nagoovorilo: »Ali znate angleški?«

»Ne,« sem dejal začuden. »Slovensko.«

»No, dobro,« je dejalo bitje, ki ga imenujem za zdaj radi enega očesa sredi čela kiklop, »pa govorimo slovensko. Jaz sem učenjak Vip; če vam je drago, pojdite z menoj v izbo, se boste posušili.«

Vesel sem mu sledil. Ko sva sedela, sem mu hotel pojasniti: »Jaz sem priletel z zemlje. Moje ime je Čuk, a nisem človek; ljudje so drugačni, o njih vam bom povedal...«

Učenjak Vip se je nasmehnil in dejal: »Vem, da si prišel z zemlje. Tudi vaše živalstvo dobro poznam. Tembolj pa še ljudi. Mi prebivalci Marsa smo daleč bolj napredni kot vi zemljani. Pojdi sem!«

Pokazal mi je na čudni stroj. Na njem je bila pritrjena ogromna leča. Nešteto koles se je zavrtele v čudnem mehanizmu, ki ga je gnala mehanično nepoznana energija s hitrostjo, ki je za naše pojme neumljiva.

Odpri je malo okence in dejal: »Poglejte!«

Pogledal sem. Videl sem v lepem poslopju skupino ljudi, ki strašno kriče in se pretepaajo. Pretrgana nemščina mi je prihajala na uho.

»Kaj je to?« sem vprašal.

»To je nemški parlament, ki noče sprejeti londonskega dogovora.«

Nato je zavrtele neko kolesce in videl sem drugo sliko. Skupina mladih ljudi bulji okoli mramornate mize v eno točko... Prostor mi je bil znan, a nisem se mogel domisliti. »Kaj pa je to?«

»To... je kavarna Adriatico v Gorici, kjer se nadobudni Goričani uče igrati »trešet.«

»Pokažite mi še, kaj dela Sova?«

Učenjak se je nasmehnil. »Tu na Marsu pa nismo radevedni. Kar opazujemo, opazujemo radi znanstva. Mnogo koristnih naprav zemljanov smo posneli, slabe smo zavrgli. Mi poznamo življenje zemljanov, njih kulturo in jezike do podrobnosti.«

»Zakaj ne stopite v stike z njimi?«

»Bog vari. Mi bi jim morali zaupati svoje iznajdbe. In te iznajdbe, dragi moj, so strašne, če jih nima v rokah pa-

metno bitje. Zemljani so nevedno predovali v znamenju moritve, mi smo napredovali v znamenju obstanka. Če bi pa zemljani imeli naše pridobitve, bi uničili prvo nas, potem še sebe. O poznamo te beštije!«

»Kaj pri vas ni vojska?«

»Ne poznamo te besede. Ne poznamo besede narod, samo ime plemena, ki živi na planetu. Mi samo delamo, delamo, da se ohranimo. Naše leto traja dve vaši leti, naša zima je naš eno leto dolga, ostaja nam samo nekaj mesecev za delo in to dobo moramo izrabiti z vsemi silami in tehničnimi pripomočki, da pridelamo dovolj živeža za dolgo, dolgo zimo. Tu ni časa za vojno, tu je čas za delo. Boj z naravo združuje bitja, zemljani pa so presiti in jim je Bog pri odmeri dal manj razuma kot nam, ker ga v razmerah, ki jih žive - tudi manj potrebujejo.«

Noč in dan na nogah.

Sosed: Kaj pa dela tvoj sin?

Oče: On študira v mestu.

Sosed: Ali se kaj pridno uči?

Oče: Da. Saj mi je zadnjič, ko sem bil pri njemu, prisegel, da je noč in dan na nogah.

JASEN ODGOVOR.

Tujec pride v malo mesto in vpraša edinega postreščka, ki je zehal na Glavnem trgu: »Povejte mi, prijatelj, kje se pri vas pustijo gospodje brisati?« — »Pri nas se vsi gospodje dajo briti navadno le po obrazu.«

GLAVOBOL.

»Mene muči glavobol...«

»Hvala Bogu — — —«

»Kaj? Ti mi še privoščiš to?«

»Čakaj, da povem: Hvala Bogu, da sem jaz zdrav!«

MNOGO OBETUJOČ.

Stric: »Kako si le mogel tako zavreči, ko si bil preje toliko obetujoč dečko?«

Nečak: »Kaj zdaj nisem? Le vprašajte moje upnike.«

»Torej ni upanja, da bi zemljani kdaj lahko tako gledali na Mars, kot vi na zemljo?«

»Nikoli. Zakaj zemljani vse svoje energije potrosijo za vojne in ne za napredek. Mi pa jim skrivnosti ne izdajamo.«

Ko je učenjak umolknil, me je naenkrat zaskrbelo kako bom prišel nazaj na zemljo.

»Ne skrbite,« je dejal, »stopite na ono ploščo.«

Videl sem, da je bral moje misli. Groza me je objela, ko sem stal na plošči in se je tiščoč kolesce zavrtele okrog mene, skozi telo pa je začela brneti neznana sila s hitrostjo misli.

»Z Bogom, Čuk!« je dejal učenjak in že sem v obliki nevidnih atomov letel skozi zrak skozi zvezde in lune in priletel na uredništvo v stari obliki. Pogladil sem si perje. In če je kdo, ki se je zaklel, da se za Marsa ne bo več zanimal, je to Čuk na palci.

OLAJŠEVALNA OKOLNOST.

Tušča (v hudi jezi svojemu zet): Če bi me kdo ubil, ti bi ga gotovo popolnoma oprostil.

Zet (sodnik): Tega ne. Toda, če bi bil to eden tvojih zetrov, bi mu to štel kot olajševalno okolnost.

KOMICNO.

»Zakaj stanuješ v petem nadstropju?«

»Jaz ne morem priti tako visoko, da bi stanoval v prvem nadstropju.«

DOBRO BLAGO.

»Kako moreš v dežju v beli obleki letati po mestu?«

»Jaz ne morem nič zato. Ko sem se pred par unami oblekel, je bila obleka še temno modra.«

TO JE OD TEGA.

Pisatelj komedij. Šele danes vidim, da ima tvoja žena zelo velika usta.

Gospod. To je prišlo od prevelikega zehanja ob premijeri tvoje nove komedije.

V TRGOVINI.

Ančka je šla po marmelado. Dala si je napolniti lonček. Ko je hotela plačati, so je spomnili: »O jej, denar pa leži na dnu lonca!«

RAZLIČNO MNENJE.

Mati. »Micka, le daj še Ančki pokovico jabolke. Deljeno veselje je dvojno veselje.«

Micka. »Da, mati; toda deljeno jabolko je le pol jabolka.«

STUDIJ.

»Veš, da je moj prijatelj apostol morale?«

»In vedno občuje s teboj?«

»Radi študija.«

PRED SODNIKOM.

»Vi ste obtoženi, da ste svojega sozidarja vrgli čez zid 10 m v globino.«

Obtoženi zidar. »Saj je sam kriv. Jaz sem ga samo zgrabil za ovratnik in sem ga držal čez zid. On je kričal: Ali me izpustiš ali pa pokličem policijo? — Izpustil sem ga, ker ne maram imeti opravka s policijo.«

RESNICNO.

»Če hočeš dobiti milijarderjevo hčer za ženo, boš imel trdo delo.«

»Če je pa ne dobim, bom imel še tršje delo!«

SPOZNANJE.

»Ne, hvala; jaz ne pijem. Pred letom sem pil kot goba, a me je tako bolel hrbet, da sem moral prenehati.«

»Hrbet te je bolel? Zolodec hočeš reči?«

»Ne, hrbet, ker me je žena neprestano tlapla.«

TO NI TAKO LAHKO.

Dobrotnik (beraču): Vi pravite, da imate otroke doma. Koliko jih pa imate?

Slepi berač. Tega pa ne vem, Saj jih ne morem videti.

DOBRO JE TAKO!

Profesor. Našo mladino moramo pripraviti do tega, da bo na lastnih nogah stala.

Gospod. Prvi poizkusite sami, gospod profesor.

Profesor. Kako to? — — —

Gospod. Zdaj stojite slučajno na mojih — prstih — — —

DOBER ČLOVEK.

»Vi tedaj pišete tako stroge gledališke kritike edino iz človekoljubja, gospod profesor?«

»Da. Pomislite, če igralca hvalim, se veseli samo eden, če ga pa grajam, se veseli sto njegovih kolegov in to je vendar izdatnejše.«

Strahoviti Atila

je bil hunski kralj, pred katerim je trepetalo vse tedanje človeštvo.

Strahoviti Atila

je bil imenovan radi svoje krvočnosti »šiba božja«.

Strahoviti Atila

je glavna oseba v krasnem zgodovinskem romanu

Zadnji dnevi v Ogleju

ki je izšel te dni v Gorici in se dobi v drobni razprodaji v

Narodni knjigarni v Gorici,

via Carducci 7.

Knjiga stane samo L. 3.80 izvod. — Po pošti 20 st. več!

Pravijo

Pravijo, da se nahaja v Vel. Otoku gnezdo dvonočnih lisic, katere so tako vdomačene, da pri bolem dnevu pčizijo na kuretino. Lovci pozor!

Pravijo, da se vipavski brčožogovci, preveč se zanimajo za opravljanje gospodičen, zato pa pri svojem športnem poslu zaostajajo. Namesto hrcati žogo, se brcajo eden drugemu v trebuh, da imajo želodce ranjene. Samo jezik je še cel.

Pravijo, da se je kaša, ki so jo v Stračicah kuhali, tako prismodila, da je v Cuzli uprdelo.

Pravijo Sežanci, da je dal napraviti »atriček s pod kostanjev« po povirski cesti lične klopice. Ta pa radi tega, da se na njih odpočijejo nekatere gospice, katere pridno kolebarijo po tej cesti.

Pravijo, da je sežanski »capomuzica« tako zaljubljen v svojo izvoljenko, da... (od tu naprej je vse konfiscirano.)

Pravijo, da so »orleške frajle« zapravile na »ringelšpilu«, ki je bil v Sežani, pedeset lir. Da je to resnica, lahko potrdi sežanski »čukec«, ki je to videl iz neke strežne line.

Pravijo, da nekaterim dekletom iz sežanskega »Portarturja« bolj vgažajo »južni bratci«, kakor pa domači fantje.

Pravijo v Postojni, da je nekdo poslal Čuku »pravijo«, ki ga pa ta ni razumel, zato ga je vrget v koš.

Pravijo, da smo dobili iz Solkana več dopisov, ki pa niso taki, da bi se svet podrl, ako bi jih ne priobčili. Radi tega so bli v koš, da malo vzorijo in premišlujejo usodo vseh neumljivih in mirljivih stvari na svetu.

Pravijo v Zatoimnu, da se nekaterim delavcem krivica godi. Opozarjamo pa, da Čuk na palci za take novice ni. Pošljite kam drugam; to je resna zadeva in se jo mora resno prijeti.

Pravijo, da je v Čadrgu človek, ki želi postati urednik lista »Evropski mir«.

Pravijo, da vlada v toliminskih grahah velika deklška kriza, zato so nekateri fantje zelo užaljeni, ker so bili prepozno obveščeni o zatolminskem kantu.

Pravijo, da so v Čadrgu že zrele hruške, zato se opozarja vse tiste, ki nameravajo priti po nje, naj ne postavljajo tudi letos po potu takih spomenikov kakor lansko leto.

Pravijo v Ubeljskem, da je silno zagrmelo, ko je zletel dopis v dveh trenutkih v Čukov koš, in da se je vsa zemlja korenito potresla.

Pravijo, da je nekdo poslal dvogovor v dijalektu »oče in hčir.« Čuk pa pravi, da tistega dvogovora ne bo priobčil, ker je preslab, prekratek, preslabo pisan in ni pri dobri volji, da bi ga bral.

Pravijo, da so Sovodenjke (SHS.) zelo »foviš« cerkljanskim dekletom. Poslale so v Čuka dopis, da so dekleta iz Cerknega zelo zaljubljena v fante z juga, tako da jim kar same pišejo. Mi pa tega ne verjamemo.

Pravijo v Kredu, da so nekatere punce tako »šteman«, da nočejo niti odgovora dati. Kar še dalje pravijo, pa Čuk ne priobči, da ne bo prevelike zamere.

NENAVADEN ODGOVOR.

»Če bo naš Maks mojega Tončka še enkrat držal za grlo in ga bo potem še enkrat udaril po glavi, Vam povem, da ga bom naznanila.«

»Gospa, ne boš prav nič opravila; to delajo v zbornici še vse hujše.«

ZA TO!

»Zakaj pa so ženski klobuki tako dragi. Saj ta reč ni toliko vredna, kolikor stane.«

»Čisto enostavno! Modistinja zaračuna tudi čas, ki ga zabije, ko ženske izbirajo pri njej svoje klobuke.«

Pisma.

Veliko število srčnih pozdravov pošiljamo vojaki iz Modene letnika 1903. in l. 1904., ki služimo pri drugem polku težkega poljskega topništva, starišem, bratom, sestram, prijateljem in zvestim prijateljicam.

Bandelj Alfonz, Zerjal Josip, Pliškovič; Majcen Ludvik, Volčjigrad; Krašnja Venceslav, Godnič Alojz, Komen; Lavrenčič Ivan, Bandel Emilij, Stanjel; Černe Alojz, Tomaj; Seražin Rudolf, Dolenje; Maver Anton, Lokev pri Divači; Mužina Ivan, Gropada; Vidrih evan, Goče nad Vipavo; Čigoj Silvan, Rihenberg; Gruden Edvard, Nabrežina; Šček Josip, Vipava; Jurca Mirko, Gorenje pri Postojni; Volk Franc, Ostrožno Brdo; Cucek Karlo, Sušica; Flaša Ivan, Bovec; Karlovič Peter, Marezige; Širk Anton, Slavče; Buršič Viktor, Čunj; Uršič Ivan, Kobarid; Frankovič Josip, Skedenj; Briško Emilij, Nanut Ludvik, Makuc Franc, Standrež; Smodlak Lazar, Mačkovič; Busan Anton, Črnica; Bajc Franc, Višnje; Kragelj Josip, Zatoimn; Rupnik Franc, Ledine; Korda Rihard, Dolina.

IZ TOLMINA.

Najlepše pozdrave pošiljajo še enkrat domov slovenski fantje letnika 1903, kateri služijo pri 9. em polku alincev, bataljon Vicenza v Tolminu, vsem svojim starišem, bratom, sestram in dekletom ter Čukovim znancem in prijateljem. Brščik Al, Briščiki; Lojk Emil, Črnič; Birs Anton, Batuje; Slokar Franc, Batagelj Franc, Kamnje; Furlan Gabriel, Mavhinje; Svagelj Alojz, Bandelj Alojz, Stanjel; Trušnovec Rudolf, Ajševica; Markočič Alojz, Gorica; Semec Franc, Prečnik; Turk Alojz, Gabrije; Tavčar Dominik, Zagrec.

IZ KRMINA.

Naznanjamo, da smo trije slovenski orožniki v Krminu. Vam tudi spozočamo, da qui sono bella dekleta, ma però naša slovenska dekleta non dimentichiamo, ampak jih še vedno radi imamo, in speriamo, da tudi slovenska dekleta nas ne bodo pozabila. Lepo pozdravljamo:

Bernardi Vincenc iz Pirana.
Ban Jožef iz Rožu pri Trstu.
Zudič Rok iz Pulja.

S PLANINE BANSCA.

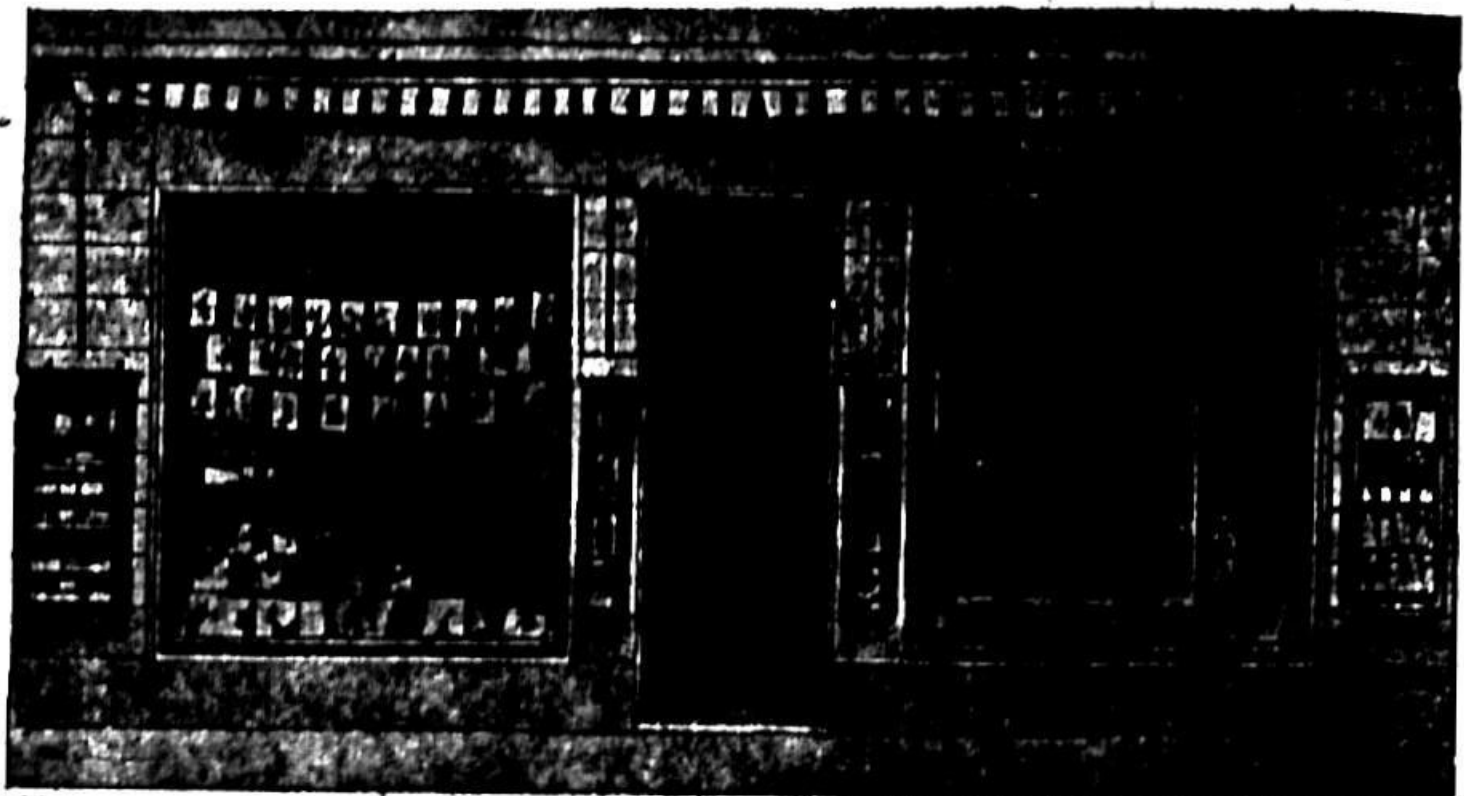
Slovenski fantje, letnika 1903. 9. pešpolka, hribolazci, nahajajoči se na

planini Bansa, kličemo na svidenje s prvim septembrom. Domovina, ti sprejmi spet sina, ki je tvoje krvi, ki jo nihče ne skali. Ignacij Pavlica, Dornberg; Grgič Josip, Brje pri Komnu; Jožef Ban, Rožice-Materija, Jožef Rurat, Sempas; Franc Mizen, Gorica; Anton Dodič, Obrov; Anton Božič-Sbonje; Franc Skorjanc, Steverjan; Silvester Šoštarčič, Sempolaj, Alojzij Černigoj, Otlica; Jožef Ivančič, Ručeli-Matulje; Alojzij Kante, Kreglišče; Otilij Gregorič, Sv. Ruter Koper; Gbrijel Prinčič, Kojško.

IZ BOLOGNE.

Slovenski fantje iz Bologne, ki so pri ženijskem polku, lepo pozdravljajo vse znance in prijatelje, stariše in dekleta: Belič Aleks, Sv. Lucija pri Trstu; Ciglič Ladislav, Steverjan; Pregelj Viljem, Mozetič Mirko, Zajc Ivan, Mozetič Milan, Štepančič Anton, Renče; Sedmak Franc, Postojna, Sila Alojz, Povir; Uršič Mihael, Pustar Franc, Kobarid; Erzetič Anton, Solkan; Valenčič Franc, Dolenje, Skert Jožef, Salež; Ipavec Franc, Čerušič; Družina Franc, Stančič Anton, Istra; Četrtilj Mihael, Kojško, Hudčič Alojzij, Kobiljaglava na Krasu, Furlan Angel, Gabrovec.

Trgovci šole županstva ne pozabite

kupovali svoje potrebščine edinole v

Narodni knjigarni v Gorici Via Carducci šte. 7.

Knjigarna se je bogato založila s šolskimi in pisarniškimi potrebščinami. — Glede kakovosti blaga in cen največja konkurenca!

MLADA GOSPODINJA.

»Pridi, Žefa, da te naučim kravo molzti.«

»Ali ni boljše, da začneva pri teletu, ker sem že čisto nevažena.«

GLAVNA STVAR.

»No, kako je bilo sinoči v gledališču, ali je dolgo trajalo?«

»Ne; ravno prav; ravno prav, da sem svojo večerjo prebavil.«

V PRENOČIŠČU.

Gost. Da bi me nocoj le zobje zopet ne pričeli boleti. Ti me bolijo včasih tako, da bi kar po steni plezal.

Gostilničar (tiho svoji ženi.) Poberi klobase, ki visé pod stropom!

NO TEDAJ!

»Ali si slišal, da so ulomili pri židu Jejtelesu in so mu odnesli za 8000 lir blaga!«

»No, vidiš! On pa vedno toži, da se ne more iznebiti blaga.«

NI V ZADREGU.

»Na vratih ne dam nič,« ie dejala gospa beraču.

Berač: »Radi mene — jaz grem lahko tudi notri...«

STRAH.

»Kar vas poznam, še nikoli vas nisem videl pijanega priti domov. Vi imate gotovo vedno svojo bolno ženo pred očmi.«

»To ne; ampak strogo taščo.«

MED BOGATAŠI.

»Ta ženska, ki jo vidiš tam, me je otropala vsega premoženja.«

»Poroči jo, pa boš imel premoženje zopet.«

PO OVINKIH.

On: Kot vidim je tvoja mati zelo pozabljiva.

Ona: Kako to?

On: Ali ne vidiš, da se je že zopet pozabila peljati domov.

V NAGLICI.

Popotnik: Če človeka zasleduje medved, se mu je pač nemogoče rešiti. Če človek plava, plava tudi medved, če pleza, pleza tudi medved za njim, če teče, teče tudi medved...«

Poslušalec: In če se človek skrrije?«

Popotnik: No, potem se skrrije tudi medved.«

TAKO SE ZGODI.

»Moja stara, ki je že umrla, mi je vedno dejala: Take žene ne dobiš nikoli več! — Zato je pa moja druga žena še slabša.«

SLABO RAZUMEL.

Turist (kmetu): »Koliko močna je vaša družina?«

Kmet: »No, ne svetujem Vam, da bi se z nami topli.«

TA JE PRAVI.

Vdova je okregala svojega sinčka, ker je bil poreden. Ta ji je pokazal jezik. »Le čakaj,« je dejala vdova. »Zdaj se je ata čisto gotovo v grobu obrnil.« — Nepridiprav je zopet stegnil svoj jezik iz ust in bleknil: »Tako, da bo ležal zopet prav.«

ZAGOVORILA SE JE.

»Malo pozno ste prišla na sestanek, gospodična.«

»Da. Prejšnji je šele pravkar odšel.«

PRETIRANO.

»Torej Vi z Vašo deklo niste zadovoljna, gospa Kozica?«

»Nikakor ne. Dela prav nič, vsakih pet minut pa se vlačí po eno uro okrog hiše.«

POTRDILO.

»Slonovi zobje, le pomisli, postanejo lahko zelo nevarni.«

»Da, Tudi mi imamo klastir doma.«

IZGOVORITI JE TREBA.

Sodnik. »Vi ste obtoženi, da ste dejali Pečniku: Podgrivar je svinja kot Vi. Ali to priznate?«

Obtoženec. Bog obvari. Zakaj me pa Pečnik ni pustil izgovoriti? Reči sem hotel le: Podgrivar je svinja, kot Vi sami dobro veste.«

RESNICNA

DOGODBICA.

Neki popotnik je hitel v zgodnjih jutranjih urah k urarju, kateremu je izročil svojo uro v popravo.

»Moram jo pa danes ob šesti uri zvečer zopet imeti.«

Popotnik je že davno odhitel, ko je jecljajoči urar spravil iz sebe:

»Za-ga-to-vo.«

Točno ob šesti uri je prišel popotnik znova:

»Je ura popravljena?«

»D-da!«

»Stane?«

»Ee-no lli-liro —«

Urar še ni izgovoril, ko je lira že ležala na mizi. Potnik je letel na kolodvor. Kupil je vozni listek. Šel je na peron. Ravno je hotel stopiti v vagon, ko ga je nekdo popadel od zadaj. Prestrašen se je ozleдал. Bil je urar. Kaj je hotel? Počasi se je izvilo iz njegovih ust:

»In-in p-pet-d-deset s-s-sto-tink...«

PRI KONCERTU.

»No, gospa, kako vam je kaj ugajal sinočni koncert?«

Zena vojnega dobičkarja: Izborno. Posebno deveta simpatija od Beethovna.

PRÉDPRIPRAVA.

Ona. »Le povej nečaku čisto odločno svoje mnenje.«

On. Ne boj se! Obul sem ozke čevlje, da postanem po poti ves divji.

KAVALIR.

Na nekem plesu je prinesel mladenič na prošnjo svoje plesalke kozarec limonade. Ko je plesalka prijela za kozarec, je ta padel na tla in se razbil. Plesalka je bila vsa iz sebe.

»Ne vznemirjajte se radi tega, gospodična,« je dejal plesalec, »saj bom plačal jaz polovico.«

SLABA KOZA.

Neka gospa — ime raje zamolčimo — je dobila kožo. Nekdo s kmetov jo je daroval, to se pravi, dal jo je za poravnavo starega dolga. Čez tri dni je prišla žena h kmetu, ki ji je dal kožo: »Vi, slišite; Koza neče dati niti kaplje mleka.«

»To je nemogoče. Koza je zdrava in je vedno dajala dovolj mleka.«

»Prosim Vas, niti kaplje mleka ne dobimo od nje. Jaz sem že tretji večer postavila lonc v hlev, pa sem našla zjutraj vedno praznega.«

Mlada Zora se imenuje nova knjiga, ki je izšla te dni v Gorici.

Mlada Zora stane L. 3.30 izvod.

Mlada Zora se dobi v "Narodni Knjigarni" v Gorici, Via Carducci št. 7.

RAZOČARANJE.

»Gospod prestojnik, vaš blagajnik jo je popihal.«

»Tako — z mojo ženo?«

»Ne, samo z blagajno.«

»Tepec, glavno stvar je pozabil.«

MNOGO ZAHTEVA.

»Kako se imenuje svetla zvezda na jugozapadu?«

»Tega pa vam ne vem povedati.«

»Tepec! In vendar stanujete v tem kraju že nad 40 let.«

PRIJAZEN MOŽ.

Mož in žena sta pred sodnijo. Žena je opisovala moža kot grdo beža. Dejala je: »Pomislite, cel teden niti spregovoril ni z menoj.« — »Ali res?« je dejal sodnik. »To kaže živo trmo. Zakaj niste govorili?« se je obrnil na moža. »Iz golo vljudnosti,« je dejal mož. »Jaz svoje žene nisem hotel prekiniti.«

SUMLJIVO.

Soproga (ko jo je njen mož poljubil, vrnivši se s potovanjaja.) Peter, Peter. Zdi se mi, da je bil tvoj poljub ob odhodu bolj vroč.«

MODERNO.

Zdravnik: »No, kako je s prebavo?«

Bolnik: »Slabo, gospod zdravnik. Želodec je pričel zopet stavkati in vsi drugi organi so stopili v stavko iz simpatije.«

VEČJI HONORAR.

Pisatelj: »Kaj? Petraču ste dali za njegov roman 1000 lir več honorarja nego meni?«

Založnik: »On je tudi za en natis nesmrtnější nego Vi.«

DVOJČKA.

»Ti nepridiprav Ti, ali boš jenjal tepsti svojega brata?«

»To Vas čisto nič ne briga — eden izmed naju mora imeti zateklo lice, če ne naju mati ne zna razločevati.«

MED »PTIČKI.«

Živela sta dva nevarna »ptička,« poseben eden izmed obeh, je bil cvet lopovstev.

»Nocoj se bova zopet enkrat zabavala,« je dejal eden drugemu. »Jaz imam dve vstopnici k neki komični opereti.«

»Danes zvečer.« To bo slo s težavo. Sem že oddan.«

»Povabljen?«

»Da, od nekega tovariša, ki sem ga šele pred dobro uro spoznal.«

»Na čaj?«

»Ne, ampak k dvem ulomom. Sicer pa — kdaj začne predstava?«

»Ob osmih.«

»Potem bo morda useceno šlo. Lažji ulom bom telefonično odpovedal. Za težjega je pa po končani predstavi ob enajsti uri ravno pravi čas.«

PONESREČENO.

Gospa Mlečnik, lastnica malo trgovine, je bila sicer potrpežljiva ženska, toda za nič na svetu ni mogla trpeti, da bi se ženske ure in ure dolgo ustavljale v njeni trgovini in s klepetanjem in obiranjem ljudi preganjale čas. Zato pa si je izmislila zvijačo. Kadar si je hotela spraviti klepetanja željne ženske iz trgovine, je vselej vzkliknila vsa iz sebe: »Moj Bog! Jaz imam vendar mleko na ognju!« To je vedno pomagalo, da je kupovalka odšla iz trgovine, zakaj ženske pač vedo, da se mleka ne sme pustiti predomgna na ognju.

To je šlo nekaj časa dobro, dokler ni dobila gospa Mlečnik z gospo Jezičnico novo kupovalko, ki je, kar se jezikanja tiče, prekosila vse svoje sosedice.

Ko se je nekega lepega jutra zopet — potem ko je kupila za 10 st. mila — spravila hitro na to, da se o svojih sosedih na dolgo in na široko izrazi — je gospa Mlečnik znova segla po zvijači in zaklicala vsa iz sebe:

»Ti moj Bog, jaz imam mleko na ognju, pa sem čisto pozabila!«

Gospa Jezičnica je pogledala svojo žrtev mirno in dejala prijazno: »Le vzemite mleko z ognja, bom pa počakala!«

ZAPOSLENOST.

A. »Naš krojaški mojster je tako zaposlen, da s šestimi strankami hkratu govori, urezuje nov frak in ob enem svojega vajenca strahuje.«

B. »To ni nič! Naš pismonoša ima toliko pisem za raznesti, da leta vse križem in pri tem pogosto samega sebe sreča.«

OPRAVIČILO.

On. Tvoja prijateljica se pritožuje, da odpiraš njena pisma. Ali je to res?

Ona. Jaz jo pač ne morem izpraševati o njenih družinskih in drugih intimnih zadevah; to bi bilo preindiskretno!

ONA ZE VE.

Ona. »Ta gospod Zlatnik mora biti vmazano skop.«

On. »Človeka pač ne smeš soditi po njegovi obleki.«

Ona. »Saj ga sodim samo po obleki njegove žene.«

TO JE RESNICA!

»Jaz brez otrok ne morem živeti.«

»Ali imate veliko družino?«

»Ne, jaz sem zdravnik za otroke.«

ZENSKO.

»Ali ni čudno, da je zemlja v vseh svetovnih jezikih ženskega spola?«

»To ni nič čudnega. Saj štirikrat na leto menja obleko.«

MALI DOBROTNIK.

Učiteljica. Dolžnost vsakega pridnega otroka je, da v teku enega tedna osreči vsaj enega človeka. Tega se vendar drži te, otroci, kaj ne?«

Francek. »Jaz osrečim vsak teden enkrat svojo teto, kadar jo obiščem. Ko grem proč, tedaj je vsa srečna.«

VELIK OBRAT.

Gost. »Vi morate imeti veliko osobja v kuhinji, gospod krčmar.«

Krčmar. »Kako sklepate to?«

Gospod. »Pogledajte sem. Samo v juhi sem našel troje vrst las. Enega črnega, enega rjavega in enega svetlega.«

Artur de Rossi

v Gorici, Corso Gius. Verdi nasproti velikemu semenišču v Marzinovi hiši

Tapeti in poprijade ob posteljninih (odlaga zaloga iz Čuhoslovaška), zaloga manufakturnega blaga na debelo in na drobno.

Blago najboljšo. Cene skrajno nizke.

Velik sejm za čevlje

v GORICI

Via Garibaldi št. 4

Razprodajne cene.

Otvoritev 11. avgusta

Velikanska likvidacija!

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg. šte. 6.

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpuvdi in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom. Obrestuje tudi višje po dogovoru.

EDINA V GORICI

odlikovana

TOVARNA KISA

FRANC KRALJ

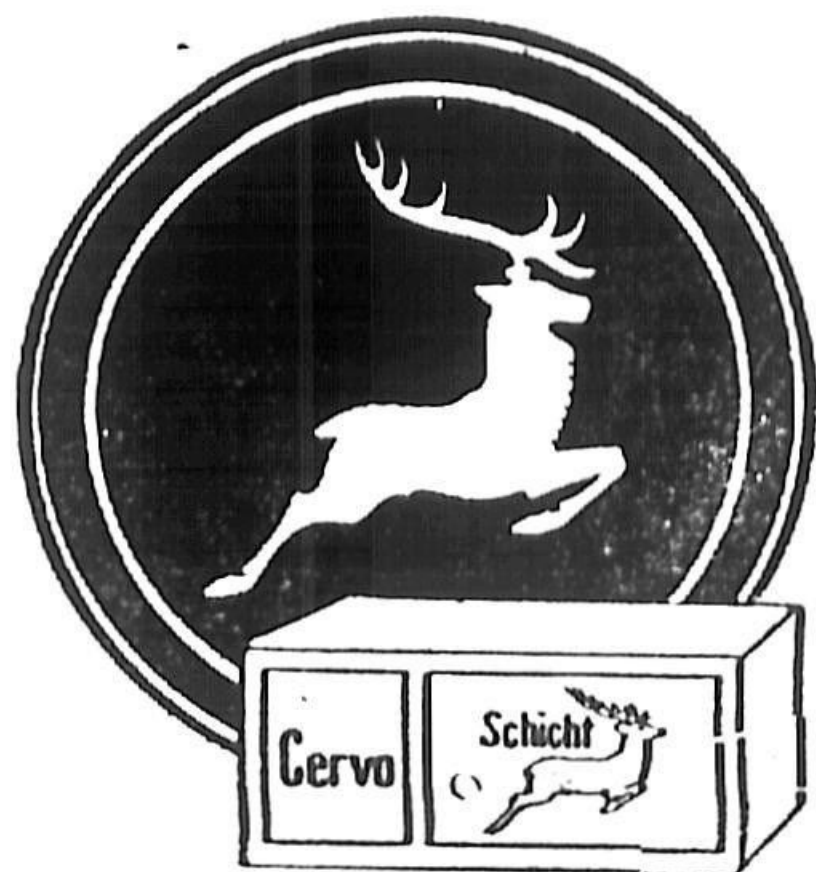
v GORICI - Via Cappuccini 9

Izdeluje najboljše vrste kis.

V zalogi ima pristni vrinski kis, kakor tudi drugi najboljši kis. Cenjenim odjemalcem se priporoča za obilen obisk.

CENE ZMERNE

POSTREŽBA TOČNA

Je
milo pridne gospodinje

Ali ste že plačali naročnino za čuka
na pal'ci za drugo polletje v znesku
Lir 7.50?

ZAŽELJENE POSEBNOSTI V POLETJU:

Sirup limarindo, zrnol, oranžen, ječmenast, frambosa menta a L. 625 kg.
Milanski Bitter - Fernel - Žejogasilec al Selz a L. 13.50-14.50 stekl.
Turinski Vermouth, beli Vermouth - Žejogasilec al Selz a L. 5.50 stekl.
Jajčast Crema Marsala, okrepečevalen za šibke a L. 12.00 stekl.
Likerji Sibilla vzorec Strega - Tunik idealen al Selz L. 13.00 stekl. 7/10.
Marsala Trapani extra Superiore L. 4.50 stekl. 7/10.
Belo ital. vino 12 stopinj a L. 4.00 stekl. 2 litra.

Žgalnica likerjev v Gorici, trg Sv. Antona starega šte. 7.

Pozor!

Pozor!

Za poletno sezono, velika izbira kambrika, perkala, zepirja, in krepa volne za moške in ženske obleke. Velika zaloga vsakovrstnega perila za novice in birmance.

Felberbaum & Rolich

Corso Verdi šte. 7.

(prej HEDŽET in KORITNIK)

Na drobno!

Na debelo!

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci šte. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamol-osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.
POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovaren.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke, pisarniške potrebščine in papir

po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani trdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Trgovina z manufakturo
ŠKODNIK ANTON

GORICA, Via Seminario 10.

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modli
prodaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec Škodnik Anton, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec, ki kupujež mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.